

De geluiden klonken luid, beteekenisvol in de stilte, de stemmen van twee vrouwen die beneden voorbij liepen. . . . De vensters van de andere villa hadden alle de luiken dicht, als gesloten slapende oogen.

Ida zag hoe daar de tuinman, een grooten stroohoed op, bezig was de bloemen te begieten, met de langzame, bedaarde bewegingen van wien het onverschillig is, of hij vroeger of later klaar komt. Zij hoorde het blikachtig metaalgerinkel van de leege wateremmers op het steenen plaveisel. Verwonderd zag zij toe hoe die man daar rustig zijn werk deed, voor wien dit een gewone dag was, als iedere andere, onbelangrijk, zonder emoties, terwijl haar alles geducht toescheen en vol beteekenis. . . .

Daar hoorde zij het gerol van een rijtuig, dat stilhield in de straat. Ook stemmen meende zij te hooren. . . . Voorover gebogen zat zij, heel haar wezen ingespannen tot luisteren. . . . Dit duurde eenigen tijd. Toen rolde het rijtuig weg, al verder en zwakker. . . . Zij bleef luisteren totdat zij niets meer hoorde.

Zij ging niet naar het strand dien morgen. Toen de zusters heen waren en het huis rustig achterbleef, ging zij naar haar kamer en zette zich op de gewone plaats, voor het raam. Haar zakdoek op den mond gedrukt, schreide zij. Het was als had zij nauwelijks kunnen afwachten alleen te zijn, zoo wrong het opgekropte leed haar de keel toe. Zij schreide en schreide, de tranen welden op en vulden haar de oogen en verblindden haar. Al de gesmoorde wanhoop der laatste dagen scheen zich te uiten nu alles voorbij was. Zij martelde zich telkens weer met deze gedachte, dat alles voorbij was, dat zij hem niet weer zou zien. . . . De handen samengeklemd, het gezicht verwrongen, zag zij hulpeloos in de kamer om, als vroeg zij troost en verlichting aan de bevriende ruimte. Zij voelde haar gezicht nat van tranen, die langs haar wangen afdruppelden.

Buiten was het somber. Grijs, en bruin en geelgroen golfde de zee onder een grauwe zwartgeplekte wolkenlucht en schuimde op

het donkere zand. Alles was nu voorbij, de zomer was voorbij, het leek, als zou de zon nooit meer schijnen. Verlaten lag het strand, waar de schermen niet waren gespannen — het strand dat gisteren nog zoo vroolijk en levendig was, en vol menschenbeweging. Zij zag naar de plek waar hij gewoon was geweest te liggen in zijn badmantel, na het bad, wanneer hij luisterde naar haar pianospel. . . . En heviger schreide zij, en wiegde zich heen en weer van pijn. Daar was de doorgang waar hij 's morgens met de binocle had gestaan. . . . Ook de andere zou hem nu missen, ook die zou hem niet meer zien! Of had hij haar geschreven, en dan. . . . Zij sprong op en balde de vuist, sissend tusschen haar opeengeklemden tanden: Neen, dat niet! Zij zou de andere vermoorden, als hij dat deed! Rusteloos liep zij heen en weer, rukkend aan haar doorweekte zakdoek.

Toen ging zij weer zitten, leunde het hoofd achterover en sloot de oogen. Zoo moe was zij, uitgeput, — de laatste nachten had zij slechts weinige uren geslapen, en zij had nauwelijks gegeten, nu al dagen lang. Verwarde droomvoorstellingen kwamen in haar op, waaruit zij opschrikte, en zich dan weer heen liet glijden. Eindelijk stond zij op, waschte zich de nog eenigszins gezwollen oogen en ging naar beneden, naar het strand. Doelloos drentelde zij rond, waar de kinderen speelden, die een groote boot in het zand uitgroeven, glimlachend om hun opgetogenheid, met belangstelling tot hen sprekend over hun werk. Toen liep zij weer heen, om op het eten toe te zien.

Het zitten aan tafel viel haar te zwaar. Het druk gebabbel en gewoel der beide kinderen naast haar, het gelach en onverschillig gepraat der anderen, scheen op haar aan te dringen met een ontzettende benauwing. Eenigen tijd verzette zij zich, de brandende tranen terug werend, die naar haar oogen opdrongen. Toen stond zij op, mompelde eenige woorden van verontschuldiging en ging heen, naar boven. Zij sloot de deur van haar kamer, wierp zich op haar bed, en